

Parco Archeologico

Parco Archeologico ligger lidt afsondret i et ingemandsland i kanten af fastlandsbyen, og man når den ad ad stærkt trafikerede, næsten fortovtløse veje. Det er byens store attraktion og som skabt og indrettet til at vandre i. Hele området er en samlet sum af særegne små og store grotter, menneske- eller naturskabte, af vekselvirkningen mellem sten, frodighed og ældgammel menneskelig aktivitet

Hovedattraktionen er DET GRÆSKE TEATER fra 300-tallet f.kr. eller deromkring. De lærde skændes i øvrigt om dets historie. De nederste to tredjedele af teatret er ret velbevaret, mens den øverste tredjedel af siddepladserne er væk. Havde de også været der, havde ruinen synet enorm. Der kunne være 15.000 tilskuere i teatret. Går man op på plateauet over teatret er der en ældgammel kilde, der bruser som et vandfald inden i en hule og giver iskoldt vand og der er en storslået udsigt over teater, Siracusa, opland og hav.

Forår og sommer er teatret præget af stilladser og håndværkere, der gør klar til sommerens teaterforestillinger.

Men det særlige og det spændende er stenbruddene der er brudt i antikken lige bag om teatret og nogle steder i 50 meters dybde. De er fyldt med små indhak, grotter og forsænkninger hugget ud af grækernes krigsfanger og andre slaver, der både arbejdede og levede her. Den store forsækning fortæller lige så meget som de store templer, der også siges at være bygget af krigsfanger, om uendelige menneskelige lidelser, et næsten ubegrænset forbrug af mennesker. Her bliver den lange liste af erobringsgale tyranner nærværende: Gelon, Hieron den først og anden, Dionysios, Agathokles. Mænd der huskedes for at have gjort hele byer til slaver og at have tvangsflyttet andre.

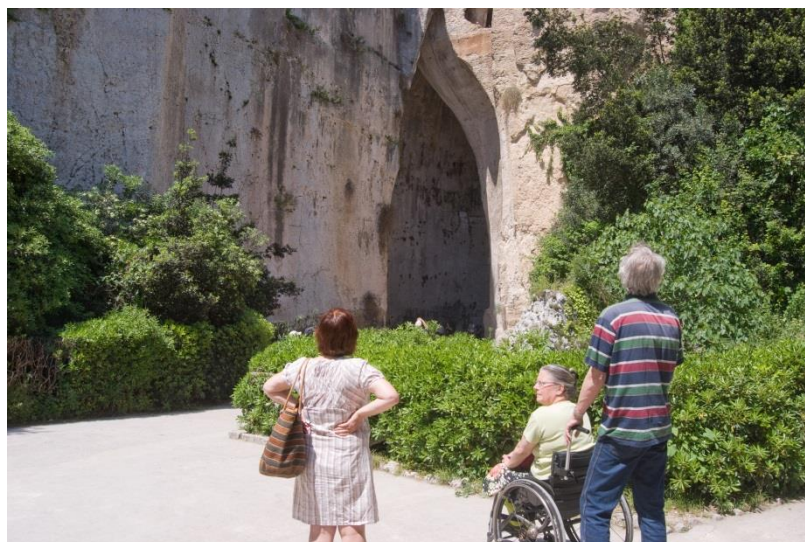

Men det var for mere end 2000 år siden, siden da er der groet og blevet groet træer i forsænkningen, man træder ned i en oase, et fredfyldt kammer med citron- og appelsintræer, bambus, kaktus, pinjetræer og en række navnløse træer, der næsten alle blomstrer i begyndelsen af maj. Det hele er blandet med udsigt til stenbruddet.

Edens have kalder man det, og, for at blive i sproget, dukker porten til Helvede pludselig op. En kæmpemæssig grotte, mørk, måske 30-40 meter i højden. Indgangen er relativ snæver, det indre som en stor sneglering, grotten er også blevet kaldt Øret. 100 meter inde er der kulsort. Når øjnene har vænnet sig til dette mørke er der stadig endnu mere kulsort 20 meter længere inde. Det er ikke mere paradys, det er indgangen til dødsriget.

Grotten kaldes også Dionysios' øre. Siracusas græske herskere var kendt for både godt og skidt, men et fællestræk ved dem var deres brutalitet. Om kong Dionysios siger legenden, , der muligvis stammer fra Caravaggio, at han kom til stenbruddet for at aflytte, hvad arbejderne havde sagt om ham og hans styre. Hvilket han kunne pga stedets gode akustik. Derfor er grotten navngivet efter hans øre.

Lige ved indgangen kan man dreje ned mod DET ROMERSKE AMFITEATER og blive mindet om, at romerne også var her. Amfiteatret er Italiens tredjestørste, kun overgået af Colosseum og Veronas. Det er ældre end sine storebrødre og tilsvarende dårligere bevaret. Det stod indtil 1500-tallet, hvor spanierne brød det ned for at bruge stenene til at bygge en hestestald med.

